

Expremiér Paroubek: Na dohled jsou krize energetická, fiskální i covidová

- CZ24 News | 13. října 2022

ČESKO: Když píšu na dohled, mám na mysli, že ještě zdaleka nejsme uprostřed či na vrcholu krize. Jsme prostě na počátku krizí, které uvádím.

Poněkud mimo zájem vlády i veřejnosti probíhá nárůst počtu nakažených, hospitalizovaných i zemřelých v nové vlně Covidu-19. Covid napadá, jak to vidím ve svém okolí, i osoby, které mají tři očkování proti této nemoci a které dokonce prošly touto nákazou v předchozích dvou letech.

Nechci věci dramatizovat, ale naprosto pasivní přístup vlády při (ne)řešení nové vlny pandemie mi připadá znepokojující. Snad by vláda mohla alespoň v místech velkého či většího soustředění lidí doporučit používání roušek.

Druhá krize je fiskální a třetí krize energetická. Tyto dvě rozvíjející se krize jsou navzájem propojeny. V každém případě inflace dosahuje dvouciferných hodnot. Kdo se chce spokojit s čísly ČSÚ, může říci, že těch 18% inflace vlastně ve střední Evropě ještě není nejhorší. Pokud však vezmeme růst cen potravin, tak už jsme u meziročního nárůstu 22%. Pokud vezmeme ceny plynu a el. energie, jedná se o desítky procent nárůstu (plyn zaznamenává meziroční nárůst 86%, elektřina 38%, tuhá paliva 56%). Ceny pohonných hmot se sice snižují, ale obávám se, že to může být jen přechodný jev. Rostou také ceny nájmu a tepla.

Jinak řečeno, pokud bych zúžil velmi široký spotřební koš, podle kterého se posuzuje růst inflace na nějakých 30 – 40 položek zboží a služeb, které jsou nezbytně potřeba k životu občana, obávám se, že se inflace bude přibližovat cifře 25%.

A fiskální krize? Po velmi svalnatých prohlášeních Fialovy vlády na přelomu tohoto roku, týkajících se ozdravení rozpočtové politiky státu, nezbylo nic. Rozpočtový schodek na tento rok bude sněmovnou upraven na základě vládních návrhů a návrhů poslanců vládních stran na 375 mld. korun (v loňském roce vyčítaly dnešní vládní strany A. Babišovi schodek v podobné výši). Chápu, že loni zasáhla stát plnou silou a již druhým rokem covidová pandemie a letos jsou to důsledky války na Ukrajině. Růst cen komodit jak energetických, tak průmyslových kovů i zemědělských produktů je způsoben především válkou na Ukrajině a sanační politikou Západu.

V pondělí jsem zveřejnil v Lidových novinách článek pod názvem „Bezstarostná cesta k jaderné katastrofě?“. V tomto článku jednak upozorňuji na nebezpečí jaderného konfliktu mezi Ruskem a Spojenými státy, tedy zeměmi s největšími zásobami jaderných zbraní, které spolu nepřímou válčí na Ukrajině. Pokud nedojde k nějakému zázračnému vývoji v Rusku, tedy v ruském vedení, v němž by byl nahrazen V. Putin někým jiným, nečekám žádné zázračné změny ani na ukrajinském bojišti. Rusové v krátké době nasadí desítky tisíc rezervistů přicházejících v rámci mobilizace, což změní poměry sil na frontě, kde prostě Rusům chybí živá síla. Tu palebnou mají dostatečnou.

Přiživovat válku dodávkami zbraní nepovažuji právě za moudré řešení. Mnohem rozumnější by bylo jednat o ukončení tohoto konfliktu. Právě proto, že jsme na pokraji nejméně dvou vážných krizí – energetické a fiskální, do kterých se promítají také sankce Západu uvalené na Rusko.

Veřejná polemika dnes ale skoro nemá smysl. Pokud zveřejníte v mainstreamovém médiu článek, který vybízí k míru a varuje před jadernou katastrofou (já si vážím LN, že článek tohoto typu vůbec

zveřejnily), ihned se ozvou přesvědčení „válečníci“, kteří chtějí válčit do posledního ukrajinského vojáka, porazit Rusko a donutit ho k bezpodmínečné kapitulaci. Pokud k ní totiž nedojde, Rusko se nikdy nevzdá např. Krymu a zřejmě i dalších okupovaných území. Je jen škoda, že redakce LN nedává prostor reakcím té možná mlčící většiny lidí, která si podle nedávného průzkumu agentury Kantar CZ přeje jednat o dodávkách a cenách plynu přímo s Ruskem (podle průzkumu si to přeje 49% respondentů a nepřeje 43%).

Zastavím se nicméně u dvou nesouhlasných dopisů, které byly zveřejněny v LN v tomto týdnu. V jednom dopisu se objevuje otřepaná fráze o novodobém „mnichovanství“. S touto frází je kompatibilní i další vývod v druhém dopisu, kdy mi autor pokládá řečnickou otázku, co bych dělal „...kdybych žil před 84 lety, (zda bych) mávl rukou nad Sudety?“. Samozřejmě paralely je možné hledat jakékoliv, třeba i paralelu mezi Srbskem, Kosovem a bývalou Jugoslávií.

Pokud jde o paralelu Sudet a východní Ukrajiny, přeci jen jsou zde jisté, a to značné rozdíly. Okrajová území českého státu ve 20. století nazývaná Sudetami, patřila do Českého knížectví a království již od 10. století. Jsou jeho historickou součástí.

Naopak východní Ukrajina s převážně ruským obyvatelstvem byla připojena k Ukrajinské sovětské socialistické republice v roce 1922 aktem sociálně-politického inženýrství, o němž rozhodli Lenin se Stalinem. Politický smysl tohoto manévru měl spočívat v tom, že k převážně antikomunistické, agrární a svým charakterem kulacké ukrajinské části byla připojena území s ruskými proletáři, kteří měli být oporou bolševického režimu.

Dalším aktem sociálního inženýrství bylo v polovině 50. let rozhodnutí tehdejšího prvního tajemníka sovětské komunistické strany Chruščova, kterým administrativně „přiklepl“ Krym Ukrajinské sovětské socialistické republice, a to jeho vynětím z Ruska. Přitom v moderní době byl Krym vždy převážně ruskojazyčný.

Strašit se tím, že u „Kyjeva se bojuje za Prahu“ samozřejmě můžeme, ale chtěl bych všem těmto „válečníkům“ připomenout, že to je snad důvod, proč jsme v roce 1999 vstoupili do NATO. Abychom kolektivní obranou byli chráněni před jakýmkoliv vnějším nebezpečím.

A chci se zeptat všech těch válekyčtivých „antimnichovanů“, jak jinak chtějí vyřešit krize, do kterých vstupujeme, které způsobují významný pokles životní úrovně českého obyvatelstva, nežli ukončením války na Ukrajině.

A Muskův plán se mi zdá být vhodným nástrojem pro tuto cestu. Pokračování válečného konfliktu jen prohlubuje utrpení ukrajinského obyvatelstva, ztráty na životech civilistů, ale také ztráty životů ukrajinských a ruských vojáků.

AUTOR: Jiří Paroubek

[ZDROJ](#)